

Spis treści

1	Proste teksty	1
2	Nieco bardziej skomplikowane	1
3	Zakończenie	2

1 Proste teksty

Najpierw test polskich liter (iso8859-2): ąćęłńóśźż ĄĆĘŁŃÓŚŹŻ

Jak zobaczysz po przetworzeniu tego pliku, kolejny akapit zaczyna się wcięciem. Domyślnie ma ono wielkość 20 pt, ale, jak wszystko w \TeX -u, może to być zmienione. Skład prostych tekstów jest bardzo łatwy; \TeX automatycznie łamie akapity i numeruje strony. Pisząc tekst nie musisz się martwić o spacje, wcięcia itp., skupiasz się tylko na treści. Wiele spacji w pisanym tekście czy wiersz złamany w wygodnym dla nas miejscu da nam identyczny efekt w składzie. Zauważyłeś pewnie znaczek tyldy, który pojawia się w tekście źródłowym; służy on do zaznaczenia spacji, na których \TeX nie powinien przełamać wiersza. Pojedyncze litery na końcu wiersza nie wyglądają zbyt ładnie, prawda?

Ten akapit nie ma wcięcia. Tekst składany jest domyślnym fontem 10 pt o nazwie plr10. *To tekst kursywą*, a to **tekst pogrubiony**. I znów przywracamy krój prosty.

Jedną z największych zalet systemu \TeX jest elegancki skład wyrażeń matematycznych, nawet bardzo skomplikowanych, zarówno w ramach samego akapitu $\sum_{n \in A} \frac{1}{n}$, jak i wyeksponowanych w osi strony:

$$\sum_{n \in A} \frac{1}{n} \tag{1}$$

Czy widzisz różnicę w składzie takiego samego zapisu?

2 Nieco bardziej skomplikowane

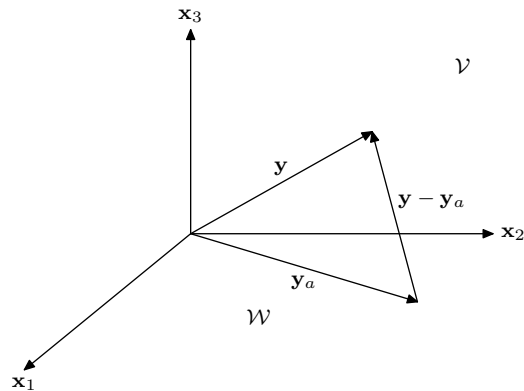
\LaTeX oferuje gotowe polecenia opisu struktury dokumentu. Zaczęliśmy właśnie nową część dokumentu i program sam ustalił kolejny numer części, krój pisma i jego wielkość dla wyróżnienia tytułu, wstawił pionowe odstępy itd.

Pokażemy teraz mechanizm odsyłaczy do równań matematycznych (patrz równanie 2), jak i do rysunków (patrz rys. 1). Odsyłacze mogą wskazywać miejsca w dokumencie, nawet takie, które występują w dalszej jego części. Właśnie dla rozwiązania odesłań tekst niniejszy powinien być przetworzony dwukrotnie.

A oto przykład bardziej skomplikowanego wyrażenia i fragment tekstu matematycznego:

$$e_{\min} = \frac{1}{t_I} \int_{t_1}^{t_2} |f(t)|^2 dt - \sum_{i=1}^n |c_i|^2 \frac{e_i}{t_I}. \tag{2}$$

Rozpatrzmy trójwymiarową przestrzeń \mathcal{V} rozpiętą na trzech wzajemnie prostopadłych wektorach \mathbf{x}_1 , \mathbf{x}_2 , \mathbf{x}_3 (rys. 1). Niech \mathcal{W} będzie płaszczyzną (podprzestrzenią) w przestrzeni \mathcal{V} rozpiętą na wektorach \mathbf{x}_1 i \mathbf{x}_2 . Załóżmy, że istnieje wektor \mathbf{y} należący do przestrzeni \mathcal{V} , ale nie należący do płaszczyzny \mathcal{W}

Rysunek 1: Trójwymiarowa przestrzeń \mathcal{V}

Rysunek 1 został utworzony przez program MetaPost i nie ma pewności, że zostanie prawidłowo wyświetlony przez program Windvi, YAP, czy Xdvi (programy te wyświetlają wynik składu – plik DVI i głównie przeznaczone są do oglądania tekstu). Jeśli intensywnie korzystasz z plików graficznych, warto wynik składu przetworzyć programem Dvips:

```
dvips sample-polski -o sample-polski.ps
```

i oglądać `sample-polski.ps` (plik PostScript-owy) w przeglądarce GSview. Również użycie programu `pdflatex` i oglądanie wyniku składu w postaci PDF uchroni przed problemami z wyświetlaniem rysunków.

3 Zakończenie

Pokazane przykłady prezentują jedynie drobny fragment możliwości \LaTeX -a. Więcej informacji znajdziesz np. w podręczniku „Nie za krótkie wprowadzenie do systemu $\text{\LaTeX}2\epsilon$ ”, dostępnym na:

<http://www.gust.org.pl>